

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 2Co/174/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119217797  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7119217797.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Bratislava, Mozartova 9, IČO: 00 420 166, zast. Mgr. Petrom Kubovičom, advokátom, so sídlom Bratislava, Námestie Biely kríž 3, proti žalovanému Finerg International, s.r.o., so sídlom Stará Lesná 157, IČO: 36 511 391, zast. PETKOV & Co s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 591,61 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 12Ca/16/2019-115 z 13.8.2020 Okresného súdu Košice I

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „súd“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 591,61 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 591,61 € od 12.12.2019 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), návrh na prerušenie konania zamietol (II.) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III.).

2. V plnom rozsahu tak vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal bezdôvodného obohatenia vzniknutého neoprávneným zásahom do autorských práv, ktoré podľa žalobcu vzniklo tým, že žalovaný od 1.1.2018 do 22.4.2018 v ňom prevádzkovaných ubytovacích zariadeniach realizoval verejný prenos prostredníctvom 28 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Lesná, 2 ks zvukovoobrazových zariadení (nad 120 cm) umiestnených v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia Hotel Lesná a 32 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Forton, čím došlo k zásahu do výhradných autorských práv autorov vykonaním ďalšieho verejného prenosu, bez súhlasu autorov. Žalovaný uzatvoril príkaznú zmluvu s Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska, so sídlom Bajkalská 25, Bratislava (ďalej len „AHRŠ“), ktorou splnomocnil AHRŠ, aby v mene žalovaného vysporiadal s organizáciami kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom a v jej prílohe žalovaný tiež uviedol, v ktorom svojom ubytovacom zariadení vykonáva verejný prenos a prostredníctvom akého počtu technických zariadení. Príkazná zmluva je platná aj v súčasnosti, žalovaný ňou voči žalobcovi argumentuje. Z uvedeného vyplýva, že samotný žalovaný uznal vykonávanie verejného prenosu a rozsah technických zariadení, ktorým ho vykonával, pričom si bol vedomý nutnosti vysporiadať práva a povinnosti z toho vyplývajúce voči organizáciám kolektívnej správy. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa žalobca domáha, sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, preto treba skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne

spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Žalobca uzatvoril v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Žalobca pred podaním žaloby opakovane vyzýval žalovaného k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a ponúkal žalovanému mimosúdne vyriešenie veci, avšak žalovaný dobrovoľne nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenia.

3. Súd právne vec posudzoval podľa § 19 ods. 1, 2, 3, 4 písm. f/ bod 3, § 27, § 58 ods. 1 písm. i/, § 63 ods. 2 písm. d/, § 79 ods. 1, 2, § 144, § 152 ods. 4, § 163, § 164 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona (ďalej len „AZ“), § 442a ods. 2, § 458a, 563, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ods. 9, 11, 22 úvodných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001, čl. 8 bod 1 Smernice, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 162 ods. 1 písm. a/, 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Konštatoval, že žalobou bol uplatnený nárok organizácie kolektívnej správy práv na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď z Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv z 18.8.2016 č. MK-1587/2016-232/10421 predloženého žalobcom zistil, že oprávnenie mu bolo vydané Ministerstvom kultúry SR podľa z. č. 185/2015 Z.z. v znení zákona č. 125/2016 Z.z. na území Slovenskej republiky, vo vzťahu k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy práv vyšpecifikovaných v predmetnom oprávnení, o. i. podľa písm. o) použitie literárneho, dramatického, hudobnodramatického, choreografického, audiovizuálneho a fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela a diela úžitkového umenia jeho uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Podľa tohto Oprávnenia žalobca vykonáva kolektívnu správu v odbore použitie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. V prejednávanej veci ustanovením hmotného práva, z ktorého vyplýva nerozlučné spoločenstvo, je § 175 AZ, ktorý ukladá organizáciám kolektívnej správy v odbore verejného prenosu vykonávať správu práv spoločne na základe dohody, v ktorej si môžu dohodnúť iné podrobnosti, napr. spôsob rozdelenia získaných peňažných prostriedkov a podobne. Z uvedeného dôvodu preto súd námietku žalovaného ohľadom nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu považoval za nedôvodnú. Ďalej konštatoval, že neoprávneným používaním diel žalovaný zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu, lebo žalovaný nezískal súhlas autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarného umenia, architektonických a diel úžitkového umenia a s dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia hotel Lesná a hotel Forton poskytoval v rozhodnom období od 1.1.2018 do 22.4.2018 svojim zákazníkom ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí, ktorých v danom časovom období ubytoval, poskytoval zákazníkom v rámci, teda vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovo-obrazové zariadenie TV vybavené signálom verejný prenos, prostredníctvom 28 kusov zvukovo-obrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia hotela Lesná, 2 ks zvukovoobrazových zariadení (nad 120 cm) umiestnených v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia hotela Lesná a 32 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia hotela Forton. Podľa súdu samotný žalovaný uznal vykonávanie verejného prenosu a rozsah technických zariadení, keď uzatvoril príkaznú zmluvu s Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska, ktorou splnomocnil AHRs, aby v mene žalovaného vysporiadal s organizáciami kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel používajúcich autorsko-právnu ochranu. K námietke žalovaného, že žalobca nedostatočne tvrdil a nepreukázal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do základu ani čo do rozsahu a výšky, súd uviedol, že žalovaný neuviedol žiadne vlastné skutkové tvrdenia, preto podľa § 151 ods. 2 CSP platí, že popretie skutkových okolností je neúčinné. Žalovaný nepredložil súdu žiadne protidôkazy, ktoré by tvrdenia žalobcu vyvrátili (§ 150 CSP). Žalobca v konaní predložil záznamy z webovej stránky žalovaného [www.hotellesna.sk](http://www.hotellesna.sk) a [www.hotelforton.sk](http://www.hotelforton.sk) z obdobia rokov 2018, na ktorej žalovaný vyhlasuje, že ubytovacie zariadenie žalovaného poskytuje ubytovanie v izbách, apartmánach vybavených TV prijímačom a tiež záznamy z webovej stránky [www.sorger.sk](http://www.sorger.sk) z obdobia roku 2018, prostredníctvom ktorej žalovaný vyhlasuje, že jeho ubytovacie zariadenie poskytuje ubytovanie v apartmánach vybavených televízorom so satelitným príjmom. Tým žalobca preukázal umiestnenie TV prijímačov s príjmom signálu na izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného, z čoho tomuto vyplýva povinnosť zaplatiť za prenos zvukových záznamov primeranú odmenu.

4. Pokiaľ ide o stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia, súd aplikujúc ust. § 458a OZ konštatoval, že ak pri porušení alebo ohrození autorského práva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije výška odmeny, ktorá by bola za získanie licencie na dané použitie diela zvyčajná v čase neoprávneného zásahu. Ide teda o určenie zvyčajnej (obvyklej) odmeny, ktorú podľa názoru súdu možno určiť podľa sadzobníka žalobcu, a to z dôvodu, že zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom, a za akú používatelia získali licenciu za súčasného poukazu na to, že žalobca v roku 2018 uzatvoril celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, pri ktorých vo všetkých prípadoch bola odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. V zmysle sadzobníka žalobcu pokiaľ ide o kalendárny rok 2018 zvyčajná licenčná odmena za 1 rok predstavovala za zvukovoobrazové zariadenie umiestnené na izbách v hoteli 4\* 29,50 € x 28 ks a za veľkoplošnú obrazovku (nad 120 cm) v iných priestoroch 135 € x 2 (hotel Lesná) a za zvukovoobrazové zariadenie umiestnené na izbách v hoteli 3\* 26 € x 32 ks (hotel Forton). Bezdôvodné obohatenie za uplatnené obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 predstavuje sumu 591,61 €, na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovaného spolu s úrokom z omeškania vo zákonnej výške 5 % odo dňa 12.12.2019 do zaplatenia (výzvu na zaplatenie do piatich od jej prevzatia žalovaný prevzal 6.12.2019).

5. Výrok o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania do času rozhodnutia Protimonopolného úradu SR o tom, či sa žalobca svojím konaním nedopúšťa zneužitia dominantného postavenia na trhu, súd prvej inštancie odôvodnil tým, žalovaný nepredložil súdu konkrétne rozhodnutie, ktorým by Protimonopolný úrad Slovenskej republiky rozhodol o zneužívaní dominantného postavenia žalobcu a zakázal žalobcovi vykonávať jeho činnosť, preto neboli splnené podmienky vyžadované § 162 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP.

6. Výrok o trovách konania súd odôvodnil plným úspechom žalobcu v konaní § 255 ods. 1 CSP.

7. Vyhovujúci výrok a súvisiaci výrok o náhrade trov konania napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP, domáhajúc sa súdneho prieskumu aj výroku II. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 365 ods. 2 CSP. Navrhol zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Trval na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože na strane žalobcu nie sú všetky subjekty tvoriace nerozlučné spoločenstvo. Súd mal podľa neho preto žalobu zamietnuť. Vytkol súdu kontradikciu so svojimi vlastnými závermi, keď v odôvodnení uviedol, že z § 512 ods. 2 OZ a judikatúry Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/183/2011 vyplýva, že pokiaľ sa v konaní sa nezúčastnia všetci nerozluční spoločníci, súd nemôže návrhu vyhovieť pre nedostatok vecnej legitímácie vyplývajúcej z hmotného práva. V tomto prípade je ustanovením hmotného práva, z ktorého vyplýva nerozlučné spoločenstvo, ustanovenie § 175 Autorského zákona, ktorý ukladá organizáciám kolektívnej správy v odbore verejného prenosu vykonávať správu práv spoločne na základe dohody, avšak na druhej strane konštatoval, že námietka žalovaného pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je neopodstatnená. Žalovaný uviedol, že toto zakladá zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nakoľko nie je možné určiť z akých dôvodov je podľa súdu námietka žalovaného nedôvodná. Odvolateľ tvrdil, že rozsudok súdu je predčasný, pretože odôvodnenie procesného postupu súdu, ktorým zamietol jeho návrh na prerušenie konania, neobsahuje vymedzenie okolností prípadu, pre ktoré jeho návrhu nebolo vyhovené. Poukázal na to, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky začal dňa 23.7.2020 voči žalobcovi správne konanie vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 pre podozrenie na zneužívanie dominantného postavenia žalobcu, ktoré konanie nebolo ukončené, teda existovala zákonná prekážka rozhodnutia súdu vo veci samej, ktorá mohla znamenať neúspech žalobcu v spore. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie dospel v rozsudku k nesprávnym skutkovým a z nich plynúcim (nesprávnym) právnym záverom, podľa ktorých sa žalovaný dopúšťal neoprávneného používania diel formou verejného prenosu a to tým, že ubytovaným hosťom vo svojich ubytovacích zariadeniach poskytoval zvukovo-obrazové zariadenia (v celkovom počte 62 ks) vybavené signálom, čím sa na účet žalobcu údajne bezdôvodne obohatil práve v rozsahu 591,61 €, hoci žalobca relevantným spôsobom v konaní netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu, a teda zároveň nepreukázal neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného. Mal za to, že si žalobca nesplnil svoju povinnosť (relevantného) tvrdenia a dôkaznú povinnosť relevantnými dôkaznými prostriedkami. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať rozsah bezdôvodného obohatenia, pretože samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo osebe nerovná prenosu v zmysle Smernice EÚ č. 2001/29/ES. Za podmienku vyhovenia žalobe považoval existenciu funkčného

TV prijímača na izbe hotelového zariadenia, napojenie tohto prijímača na televízny signál a existenciu novej verejnosti, t.j. ubytovaných hostí na izbe, ktoré podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak nemožno uvažovať o verejnom prenose diela. Žalobca netvrdil ani nepreukázal, aby mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaných hostí a súd nevzal do úvahy skutočnosť, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nemusí byť konštantná, ale mení sa. Rozsah bezdôvodného obohatenia bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného na jednotlivých izbách v žalovanom období. Žalovaný namietal tiež vyhodnotenie výšky uplatneného nároku, keď nesúhlasil s názorom, že odmenu, jednostranne určenú žalobcom v sadzobníku, možno považovať za obvyklú odplatu, ktorá je základom pre výpočet bezdôvodného obohatenia, čo odôvodňoval tým, že žalobca má na trhu dominantné postavenie, ktoré podľa presvedčenia odvolateľa zneužíva. Výšku sadzieb pritom označil za neprimerane vysokú, v rozpore s dobrými mravmi, preto nesmie požívať právnu ochranu, sadzby sú stanovené jednostranne a netransparentne. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-177/16, podľa ktorého organizácii spravujúcej autorské práva s dominantným postavením prináleží preukázať, že jej ceny sú primerané.

8. K odvolateľom namietaným skutočnostiam o absencii aktívnej vecnej legitímácie, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že si neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany spravovaných len žalobcom, a preto nie je jeho povinnosťou preukazovať zastúpenie iných organizácií kolektívnej správy v zmysle dohody o spoločnej správe, alebo žiadať ich účasť v tomto konaní. V zmysle § 175 autorského zákona (zákon č. 185/2015 Z.z.) uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v SR dohodu o spoločnej správe, v zmysle ktorej mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení, uzatvorením jednej zmluvy, prostredníctvom ktorejkoľvek jednej organizácie kolektívnej správy. Žalovaný túto možnosť sám nevyužil, a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čím žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo, daných nárokov sa môže domáhať dokonca aj každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne, alebo v zmysle § 63 písm. d/ AZ môže tento nárok vo svojom mene uplatniť aj organizácia kolektívnej správy, ktorou je aj žalobca. Právna úprava dohody o spoločnej správe žiadnym spôsobom neobmedzuje organizáciu kolektívnej správy, aby popri existencii dohody o spoločnej správe vykonávala kolektívnu správu aj samostatne vo vlastnom mene. Poukazujúc na ust. § 165 ods. 1 písm. d/, § 174 ods. 2 písm. e/ AZ konštatoval, že je to samotný žalovaný, ktorý sám z vlastnej vôle nevyužil možnosť vyplývajúcu z dohody o spoločnej správe a nevysporiadal si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy, nevyužil ani možnosť uzatvorenia rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy priamo so žalobcom, a teda si nevysporiadal práva a povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany spravovaných žalobcom a tieto používal neoprávnene. Odkázal v tejto súvislosti na rozhodovaciu prax súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 9.7.2020, sp. zn. 2Co/187/2019, z ktorého citoval a zdôraznil, že súd prvej inštancie postupoval a rozhodol správne, keď ustálil, že žalobca v konaní disponuje aktívnou vecnou legitímáciou. K námietkam odvolateľa ohľadom zamietnutia návrhu na prerušenie konania a k tvrdeniu, že žalobca údajne zneužíva svoje dominantné postavenie a vykonáva svoje práva v rozpore s dobrými mravmi, žalobca uviedol, že samotné začatie správneho konania pred PMÚ SR neznamená, že podnety na žalobcu a tvrdenia žalovaného sú dôvodné, lebo samotné začatie správneho konania nemôže tieto skutočnosti prejudikovať. Ani prípadný výsledok správneho konania pred PMÚ SR nemá a nemôže mať žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, o čom svedčí aj ustálená rozhodovacia prax súdov, citoval napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 31.3.2020 sp. zn. 8Co/248/2019, z 31.7.2019 sp. zn. 15Co/151/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19.12.2018 sp. zn. 14Co/151/2018, Krajského súdu v Košiciach z 11.3.2020 sp. zn. 11Co/246/2019, z 25.3.2020 sp. zn. 1Co/186/2019, z 9.7.2020 sp. zn. 2Co/187/2019. Vzhľadom na uvedené, posúdenie otázky aká bola v roku 2018 zvyčajná licenčná odmena za používanie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, formou verejného prenosu, teda rozhodujúcej otázky pre rozhodnutie vo veci samej, nie je závislé od rozhodnutia o tom, či došlo alebo nedošlo zo strany žalobcu k zneužitiu dominantného postavenia, a teda rozhodnutie súdu nie je závislé

od výsledku konania na PMÚ SR, preto nie je daný dôvod na prerušenie konania a súd prvej inštancie postupoval správne, keď návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Pokiaľ by aj žalobca spáchal správny delikt, nie je pravdou, že ním uplatnenému nároku by nebolo možné poskytnúť právnu ochranu, lebo by to bolo v rozpore s § 3 ods. 1 OZ. Bol to práve žalovaný, ktorý dlhodobo vedome neoprávnené používal predmety ochrany spravované žalobcom, a teraz sa svojou argumentáciou (aj poukazovaním na § 3 OZ) snaží dosiahnuť stav, kedy by za svoje vlastné protiprávne konanie neniesol žiadne následky. Žalobca zdôraznil, že v konaní pred súdom prvej inštancie riadne tvrdil a aj preukázal uskutočňovanie verejného prenosu zo strany žalovaného, riadne tvrdil a preukázal dôvodnosť výšky uplatneného nároku, predložil štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli obsahom verejného prenosu v rozhodnom období roku 2018, ktorý žalovaný neoprávnené uskutočňoval, predložil aj štatistiku vyplácaných licenčných odmien v prospech nositeľov práv za použitie žalobcom spravovaných diel v rozhodnom období roku 2018 verejným prenosom, teda rovnakým spôsobom použitia, aký neoprávnené uskutočňoval žalovaný. Ďalej uviedol, že pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je irelevantné preukazovať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Relevantné je preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, že žalovaný túto neuzatvoril a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnené. Argumentoval, že v konaní preukázal, že jeho licenčné odmeny sú primerané, zvyčajné a akceptované trhom používateľov predmetov ochrany, žiadna zo žalobcom uzavretých licenčných zmlúv nebola zo strany používateľov ani žiadnych tretích osôb napadnutá. Pokiaľ sa teda žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia, tak žalobca svoj nárok riadne podľa autorského zákona preukázal čo do dôvodu i čo do výšky. K námietkam odvolateľa o neprimeranej výške nároku žalobcu, tento uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny. Zvyčajná licenčná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca preukázal, že uzatvoril v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Je teda zrejmé, že používatelia považujú sadzobník žalobcu za primeraný, oprávnený a opodstatnený. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16.9.2021 o 10.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

10. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/, h/ CSP.

11. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP (odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky) spočíva v absencii podmienok, za ktorých súd môže konať a rozhodnúť. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania. Vadou predpokladanou v cit. ust. trpí konanie najmä v prípade, ak súd prejednal a rozhodol vec tak, že porušil zásadu ne ultra petitem (okrem prípadov podľa § 216 ods. 2 CSP), ak prejednaný a rozhodnutý spor nepatrí do právomoci súdu, ak neboli dodržané ustanovenia o vecnej príslušnosti, osobitnej výlučnej miestnej alebo kauzálnej príslušnosti súdu, v prípadoch chýbajúcej procesnej subjektivity strany sporu pri jeho začatí, v prípadoch nezastúpenia pred súdom procesne nespôsobilej osoby, v prípadoch litispendencie a res iudicata.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým

sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2, 3 CSP.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.).

14. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

15. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

16. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok žalovaného (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozhodnutie súdu prvej inštancie je zákonné a vecne správne. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, nezodpovedajúce tvrdeniam strán a vykonaným dôkazom, príp. založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov alebo, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývajú alebo nevyšli za konania najavo, opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis (právnou normu) nesprávne vyložil, príp. ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, v súlade so zákonom a správnym spôsobom vo vzťahu k uplatnenému nároku, prihliadajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán, a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uplatnený nárok tiež správne právne kvalifikoval a právne predpisy a relevantné zák. ustanovenia aj správne interpretoval a zo zisteného skutkového stavu vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

17. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie.

18. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku vo vzťahu k skutkovým zisteniam a riešeným právnym otázkam (záverom) v prejednávanej veci, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a zároveň v súlade s cit. ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku i jeho dôvodov, na ktoré v podrobnosti odkazuje.

19. Skutočnosti, ktoré žalovaný uviedol v podanom odvolaní, nič nemenia na vecnej správnosti napadnutého rozsudku, lebo nie sú spôsobilé spochybniť správnosť skutkových záverov (skutkových zistení), ku ktorým dospel súd prvej inštancie, ním vykonaného hodnotenia vykonaných dôkazov a ani právnych záverov, na ktorých je preskúmané rozhodnutie založené a neumožňujú prijať rozhodnutie v danom spore v prospech žalovaného. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej

inštancie a spôsobom právneho posúdenia veci vo vzťahu k uplatnenému nároku, ako aj so správnym záverom súdu prvej inštancie, že žaloba tak, ako bola uplatnená, je dôvodná.

20. Súd prvej inštancie uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel, závery, ktoré prijal vysvetlil, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej tak aj po stránke právnej.

21. Odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalovaného privodili iné rozhodnutie. Námietky uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci. Odvolacie námietky boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci.

22. Nie je sporné, že žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy majetkových práv autorov a nositeľov autorských práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielom, dielom výtvarného umenia, architektonickým dielom, dielom úžitkového umenia a túto kolektívnu správu vykonával v odbore použitia uvedených diel ich uvedením na verejnosť iným spôsobom verejného prenosu.

23. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 AZ autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

24. Podľa § 19 ods. 4 písm. f) AZ použitím diela je najmä uvedenie diela na verejnosti 1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny diela, 2. verejným vykonaním diela, 3. verejným prenosom diela.

25. Podľa § 27 ods. 1, 2 AZ, verejný prenos diela je verejné šírenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho bez tohto prenosu vnímať nemohli. Vysielanie diela, retransmisia diela a sprístupňovanie diela verejnosti je verejným prenosom diela.

26. Podľa § 30 AZ sprístupňovanie diela verejnosti je šírenie diela takým spôsobom, aby k nemu mal jednotlivec prístup z miesta a v čase, ktorý si sám zvolí.

27. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právo hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

28. Nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať a) aj ktorýkoľvek zo spoluautorov v mene a na účet všetkých spoluautorov, b) namiesto autora nositeľ práv, c) namiesto autora osoba, ktorá zverejnila anonymné dielo alebo pseudonymné dielo, pri ktorom nemožno určiť totožnosť autora; to neplatí, ak sa autor anonymného diela alebo pseudonymného diela, pri ktorom nemožno určiť totožnosť autora, stane verejne známym a uplatní svoje autorstvo k tomuto dielu alebo d) vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy (§ 63 ods. 2 AZ).

29. Kolektívnou správou práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa práv podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv. (§ 164 ods. 1, 3 AZ).

30. Podľa § 79 ods. 1 AZ organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevyklúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.

31. Podľa § 79 ods. 2 AZ nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b/ je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie.

32. Podľa § 79 ods. 3 AZ nositeľovi práv podľa odseku 1 písm. b/ patria rovnaké práva a povinnosti vyplývajúce z rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy ako nositeľom práv, ktorí sú organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164, vrátane primeraného uplatnenia práv a povinností vo vzťahu k organizácii kolektívnej správy, pokiaľ ide o výber, prerozdelenie a vyplatenie odmien a iných peňažných plnení.

33. Podľa § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

34. Pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu (§ 442a ods. 2 OZ)

35. Z citovanej zákonných ustanovení vyplýva, že použiť dielo je možné iba so súhlasom autora, za čo príslúcha autorovi diela odmena, pričom použitím sa rozumie aj uvedenie diela verejným prenosom, teda jeho šírenie akýmkoľvek technickými prostriedkami umožňujúcimi vnímanie diela osobami, ktoré by ho bez prenosu vnímať nemohli. Autor sa svojich nárokov za použitie diela môže domáhať vo svojom mene, alebo tak činí organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľov autorských práv, ktorí nevylúčili kolektívnu správu svojich majetkových práv. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy je tak oprávnený aj povinný pri porušení majetkových práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V konaní žalovaný netvrdil ani nepreukázal, aby nositelia autorských práv kolektívnu správu vylúčili, a aby povinnosť na plnenie vznikala žalovanému voči nim osobne. Povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaca s právom individuálnych autorov na poskytnutie odmeny, ktorá nebola v zmysle zákona uhradená, nijako nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva, ako sa na to odvoláva žalovaný, keď podľa § 78 CSP nútené procesné spoločenstvo je také, v ktorom zo zákona alebo z povahy veci vyplýva povinná účasť všetkých subjektov právneho vzťahu v spore. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúci z autorského zákona nezakladá žiadne také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií kolektívnych správ zastupujúcich autorov vo vzájomnom pomere medzi autormi alebo medzi organizáciami kolektívnej správy, ktoré by zakladali nemožnosť samostatného uplatňovania nárokov. Z povahy veci ide o deliteľné peňažné plnenie, a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkového práva autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať. Tak ako na to správne poukazuje žalobca vo svojich vyjadreniach, právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 AZ neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody, vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo vlastnom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských práv.

36. K námietkam žalovaného, že len existencia televíznych prijímačov v ubytovacom zariadení neznamená, že došlo k použitiu diela verejným prenosom, odvolací súd poukazuje na to, že v konaní bolo nesporné, že žalovaný má vo svojich ubytovacích zariadeniach umiestnené televízne prijímače, že televízne prijímače disponujú televíznym signálom umožňujúcim prenos a vnímanie diela v jeho priestoroch, pričom legálna definícia „verejného prenosu“ je vychádzajúca z medzinárodných dohovorov a rozhodnutí SDEÚ chápaná extenzívne. Preto aj len objektívna možnosť verejného prenosu napĺňa znaky legálnej definície verejného prenosu v zmysle § 27 AZ. V tomto odvolací súd poukazuje na rozhodnutie SDEÚ zo 7.12. 2006 vo veci SGAE c/a Rafael Hoteles SA sp.zn. C-306/05, v ktorom ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) je uvedené, že „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadeniam prostredníctvom televíznych

prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice. V rozsudku SDEÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C- 162/10, v rámci prejudiciálnej otázky bolo uvedené, že „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Ak má teda žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovo-obrazové zariadenie vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k naplneniu pojmu verejného prenosu. Pokiaľ sa žalovaný bránil tvrdením, že nebola preukázaná obsadenosť jeho ubytovacieho zariadenia, v kontexte vyššie uvedeného, je táto argumentácia bezpredmetná a nezbavuje žalovaného povinnosti na úhradu autorskej odmeny. Ak by uvedená skutočnosť bola rozhodujúca, bol by to práve žalovaný, ktorého by zaťažovalo dôkazné bremeno o čiastočnom využití služieb zariadenia, pričom žalovaný sám nepreukázal, aby v rozhodnom období služby ubytovania zahrňujúceho tiež prenos televízneho signálu svojim hosťom neposkytoval.

37. Neopodstatnenými boli tiež námietky žalovaného vzťahujúce sa k výške priznaného plnenia. Rozsah nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bol v zásade limitovaný rozsahom obvyklej odmeny za získanie autorskej licencie na ďalší verejný prenos diel spadajúcich do odboru pôsobnosti žalobcu (§ 458a OZ). Za porovnateľné kritérium správne súd považoval úhrady za autorskú licenciu určenú vo vzťahu k druhovo rovnakým autorským dielam a k obdobnému spôsobu ich použitia určenú žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy v sadzobníku (podporne napr. rozsudky NS ČR sp.zn. 30Cdo/1751/2011 z 21.12.2012, 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016). Žalobca počas konania preukázal, že v rozhodnom období uzatvoril 747 hromadných licenčných zmlúv za odmenu dohodnutú podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou obvyklou, keďže v tomto období iná organizácia kolektívnej správy zastrešujúca daných autorov v daných predmetom ochrany na území Slovenskej republiky nepôsobila. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011, podľa ktorého obvyklosť licenčnej odmeny sa posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu bola poskytovaná licencia iným užívateľom, teda za akú odmenu sa uzatvárali hromadné licenčné zmluvy. Ak žalovaný nesúhlasí s odmenou určenou žalobcom za použitie diel ním zastupovaných autorov, je oprávnený domáhať sa ochrany v konaní o určenie obsahu licenčnej zmluvy, včítane odmeny za použitie spravovaných predmetov súdom (§ 165 ods. 8 zák. č. 185/2015 Z. z.), nezakladá to však jeho právo na bezodplatné užívanie diel autorov. Už samotné bezprávne konanie žalovaného vylučuje, aby sa domáhal v tomto konaní pred súdom ochrany svojho právneho postavenia skrz zásadu dobrých mravov podľa § 3 OZ. Žalovaný v roku 2018 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje.

38. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, učinil predmetom odvolacieho prieskumu (aj) správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania jeho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozsudku konkrétne postrádal vysvetlenie úvah, ktorými sa súd prvej inštancie riadil vo svojich záveroch o niektorých skutkových a právnych otázkach.

39. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

40. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení

rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

41. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V otázke, za akých okolností je možné považovať rozhodnutie za nepreskúmateľné sa výstižne vyjadril tiež Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 z 25. júna 2013, publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom 100/2013. Prezentoval v ňom názor, že merítkom toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie je alebo nie je preskúmateľné, nie sú požiadavky odvolacieho súdu na náležitosti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale predovšetkým záujem strán sporu na tom, aby mohli v odvolaní náležite použiť proti tomuto rozhodnutiu odvolacie dôvody. Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhovuje všetkým požiadavkám na jeho odôvodnenie, nie je spravídla nepreskúmateľné, pokiaľ prípadné nedostatky odôvodnenia neboli podľa obsahu odvolania na ujmu uplatnenia práv odvolateľa.

42. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol čoho sa žalobca domáhal i aké bolo procesné stanovisko žalovaného k žalobe; z ich tvrdení a argumentácie vyseletoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a vo vzťahu k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil tiež, aké zistenia vyplynuli z toho - ktorého z vykonaných dôkazov. Zistené skutočnosti následne zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových záverov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu vyvodil. Vo svetle východísk uvedených v predchádzajúcom bode, podľa posúdenia odvolacieho súdu nemožno odôvodnenie napadnutého rozsudku v žiadnom prípade považovať ani za arbitrárne ani za úplne odchylné od veci samej a ani za extrémne nelogické, a preto odvoláciu námietku žalovaného proti odôvodneniu napadnutého rozsudku, odvolací súd posúdil len ako nespokojnosť odvolateľa so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá ako už bolo zmienené, nezakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a teda dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

43. Odvolací súd poznamenáva, že z obsahu odvolania zreteľne vyplýva, že podstata odvolacích námietok, ktorými žalovaný vytýka nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku pramení z jeho nespokojnosti so spôsobom, akým sa súd prvej inštancie z hľadiska úplnosti zákonných a právnu praxou aprobovaných kritérií vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku s niektorými časťami jeho argumentácie. To ale znamená, že tieto výhrady žalobcu v konečnom dôsledku nesmerovali proti úplnosti odôvodnenia, ale proti komplexnosti spôsobu skutkového a právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti sa odvolaciemu súdu žiada pripomenúť, že vo vzťahu k obsahovým požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia, vyplývajúcim z ústavného práva na spravodlivé súdne konanie Ústavný súd Slovenskej republiky formuloval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

44. Odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú ani odvolaciu argumentáciu žalovaného, ktorou poukazoval na vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania a nevyčkal na vybavenie podnetu Zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorým táto záujmová organizácia iniciovala na Protimonopolnom úrade SR konanie pre podozrenie, že žalobca v súvislosti s určovaním sadzieb autorských licencií zneužíva svoje dominantné postavenie. Podľa názoru žalovaného boli naplnené predpoklady pre prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP. Závislou otázkou v zmysle § 162 ods. 1 písm. a/ CSP nie je akákoľvek skutková, či právna otázka, ale je nevyhnutné ju vykladať tiež v intenciách § 193 CSP. V zmysle uvedeného, je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. V predmetnom konaní, v ktorom sa žalobca domáha splnenia záväzku zo zodpovednosti žalovaného za bezdôvodné obohatenie, sa žiadna z týchto právnych otázok (otázka spáchania trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu a ich páchatel'a, otázka osobného stavu, vzniku alebo zániku spoločnosti) neobjavila. Pokiaľ by aj Protimonopolný úrad SR konanie žalobcu posúdil ako odporujúce pravidlám hospodárskej súťaže, ním prejudikované otázky spáchania a páchatel'a správneho deliktu, by pre toto konanie nemali priamy význam, keďže rozhodnutie o uplatnenom nároku priamo nezávisí od posúdenia zodpovednosti žalobcu, ale žalovaného. Ak by výsledky konania pre Protimonopolným úradom SR mohli mať pre rozhodnutie význam, nejednalo by sa o riešenie závislých otázok podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, ale postupu, kedy môže súd konanie prerušiť za splnenia predpokladov podľa § 164 CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie návrhu žalovaného na prerušenie konania nevyhovел konštatujúc, že konanie pred Protimonopolným úradom SR nemá na jeho rozhodnutie žiaden dosah, jeho rozhodnutiu nemožno vytknúť žiadne nedostatky, ktoré by zakladali odvolacie dôvody. Bolo totiž vo výlučnej kompetencii súdu preskúmať existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj jeho výšku, čo do limitov stanovených zákonnou úpravou. Svojím procesným rozhodnutím súd nenaplnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 2 CSP, keďže jeho rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nenaplní žiadny z odvolacích dôvodov.

45. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný mal vedomosť o tom, že je jeho povinnosťou uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu, napriek tomu sa vedome dostal do pozície neoprávneného používateľa predmetov ochrany, preto musí znášať následky s tým spojené. Z odôvodnenia rozsudku napadnutého odvolaním je zrejмый vznik majetkového prospechu na strane žalovaného na úkor autorov, ktorých majetkové práva spravuje žalobca na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy. Žalovaný v roku 2011 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca. Je nesporné, že žalovaný sa takýmto spôsobom bezdôvodne obohatil, a je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať.

46. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane závislého výroku o trovách konania ako vecne správne.

47. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol so svojím odvolaním úspešný, preto má úspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

48. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).